

נחש מעיים

דלת

"כי כיונה חרדה בחלונך
התחבטה, התלבטה נשמתו."
ח"נ ביאליק

הִלִּילָה אֶרְבָּתִי מוֹל דָּלֶת חֲדָרְךָ הַסְּגוּרָה.
תְּשׁוּקָה חֲרוּפָה מְהֵלֶכֶת בְּלִילָה לָבֵן,
הַלּוֹךְ וְאָרוֹב שׁוֹב וְשׁוֹב כְּמוֹ כֶּלֶבָה אֲסוּרָה
בְּשִׁלְשֻׁלֶת חוֹנֶקֶת, כְּבֹדָה, שֶׁל בְּרוֹזל מְלָבֵן.

הִלִּילָה אֶרְבָּתִי מוֹל דָּלֶת שְׁלֹא נִפְתָּחָה.
שְׁחָרְתִּי לִפְתָּח סְפוּגַת צִפְיָה וְלוֹהֶטֶת
בְּבִקְרָה חֵיכָת וְהַמְשַׁכָּת לְתִמְנָה בְּשִׁיחָה.
בֵּין סִפְלֵי הַקֶּפֶה הָאֲדִישׁ נִשְׁמָתִי מֵתַחַבֶּטֶת.

על השתיקה

כְּשֶׁזָּה קָרָה שְׁתִּקְתִּי, נֶאֱלַמְתִּי דָם.
בְּלֹאט טַפְטֹף הָרַעַל אֶל הָעֲצָמוֹת.
נִחְבָּאת מֵאֲחוּרֵי עֵינַיִם עֲצוּמוֹת,
הַנֶּפֶשׁ נֶעֱלָמָה, הַגּוֹף נִשְׁאָר עִירֹם.

בְּזִמָּן אֲשֶׁר קָפָא צִנְחָתִי לְתַהוֹם
הַמְּלָאָה הַמּוֹן עֵינַיִם וְנִעְצוֹת,
כְּמוֹ אֵלִים שֶׁצִּנְחָה לְאֶרֶץ בְּלֵהוֹת
וּבְאֲזֵנֵי הַשֶּׁקֶט עוֹד מְמַשִּׁין לְרַעַם.

בְּסוּף שָׁב הָעוֹלָם לָסֵב עַל מְכוֹנוֹ.
בְּסוּף תִּקְתַּק שְׁעוֹן, הָאוֹר נִדְלַק בְּחֹדֶר,
אֶךְ זֵכֶר הַדְּקִירוֹת נוֹתֵר בְּמִבְטָכֶם,

כִּי כְּאֲשֶׁר הוּא בָּא, עוֹבֵר כָּאֵן לְתִמּוֹ,
הוֹלֵמֶת בְּאֲזֵנֶי, רוֹעֶמֶת שְׁתִּיקָתְכֶם.

נָשָׁל

עוֹד מַעֲט אֲנִי אֶקִּיא נְחֹשׁ מַעֲיָם,
שָׁחַר וְשִׁמְנוֹנִי וְצָהָב עֵינַיִם
וְהוּא יֵצֵא, יִשְׁלַח אוֹתִי כְּנֶשֶׁל,
אַחֵר כֶּף שׁוֹב לֹא אֶסְתַּבֵּךְ בְּכֶשֶׁל
צָעָדִים כְּבָדִּים שָׁל גּוֹף נוֹטֵף שֶׁמֶן,
בְּסִבֵּךְ מַלְיָם רִיקוֹת, כִּי בָּא הַזְמָן

וְהָאֵמֶת שִׁבְעֵינַיִם הָרַעוֹת,
תִּזְחַל בֵּין רִגְלֵיכֶם הַנִּרְתָּעוֹת
בְּגַעַל, אֶל תִּכְחִישׁוּ: מֵאַחֵר
מִדֵּי לִסְעֻרוֹת דָּם קָר.